ANUL XVI. Nr. 7 1—15 APRILIE 1939

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREŞTI

REDACŢIA: Arhiepiscopia Bucureştilor Secţia culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ
ABONAMENTUL:
Pentru preoţi, diaconi şi instituţii 150 lei pe an; pentru cântăreţi şi paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAŢIA: Arhiepiscopia Bucureştilor Secţia economică

ŞI DUPĂ MOARTE, ARHIPĂSTORUL ÎŞI ÎNVAŢĂ TURMA [1])

Iată, cu îndurările cele multe ale Vistiernicului bunătăţilor, am ajuns încă o dată să ne bucurăm de Marea sărbătoare a creştinătăţii. Precum în toate sărbătorile de peste an, mai vârtos acum de Sărbătoarea Paştilor, se cuvine să ne amintim şi să ne cucerim sufleteşte Aceluia Care, pentru noi şi pentru a noastră mântuire s'a pogorît din cer şi s'a întrupat de la

Mirurile, morţilor, sunt cuviincioase, iar Hristos, putrejunii s'au arătat strein.

Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara şi s'a făcut om. Precum în toate ceasurile noastre de apropiere către Domnul, mai vârtos acum se cuvine să cugetăm la dumnezeiasca operă, săvârşită pentru noi în zilele lui Ponţiu Pilat, să cugetăm la răstignirea, la îngroparea şi la învierea cea de a treia zi.

[1]. Din Pastoralele de Sfintele Paşti ale Prea Fericitului Patriarh Miron.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Iubiţi fii duhovniceşti! Iisus Hristos a vărsat pentru noi scump sângele Său (I Petru I. 19), dându-L preţ veşnic pentru desrobirea noastră din păcat şi pentru desfiinţarea vechiului blestem (Galateni 3, 10). Cu multa Lui iubire de oameni El ne a chemat şi ne-a legat în această mare familie duhovnicească, pe care o înfăţişează obştia creştină, şi ne-a lăsat în sfânta evanghelie ş în predania apostolească poruncile şi învăţătura Sa.

Porunca Sa cea dintâi este să ne iubim unii pe alţii, (Ioan 13, 14). Invăţătura Sa este, că această tristă şi prea încercată viaţă omenească este biruită prin învierea Sa din morţi şi că la sfârşitul ei, se deschid, pentru cei vrednici, porţile Impărăţiei Cerurilor (Matei, 25, 34). Prin venirea Sa în lume, prin învăţătura şi prin patima Sa, cea de bună voe, privite şi înţelese la lumina cerească a învierii celei de a treia zi, Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ne-a dovedit, că — deasupra acestei vieţi — cu chemările, cu foloasele, cu izbânzile, cu măririle, cu prăbuşirile, cu durerile şi cu înţelepciunea ei, — este o viaţă cu mult mai înaltă şi mai lină, tainică şi negrăită în fericire, către care de două mii de ani întind braţele şi rugăciunile lor: mucenicii, cuvioşii, înţelepţii, cărturarii cei bineplăcuţi Domnului şi toate sufletele cele curate din cetatea bisericii creştine (Romani 8, 18).

In lumea aceasta nu avem locaş statornic! (Evrei 13, 14). Trecători şi birnici ai durerii suntem pe acest pământ! Iisus Hristos, plecând din lumea aceasta, s a dus la Tatăl, să ne pregătească nouă loc. Ioan 14, 2). Iată înţelesul prea slăvitei Invieri pe care suntem gata să o serbăm. Iată mângâierea şi înţelepciunea, cu care trebue să răbdăm greutatea zilei de faţă. „In lumea aceasta necaz veţi aveà; ci îndrăzniţi; Eu am biruit lumea!“ (Ioan 16, 33).

E nevoie, azi mai mult ca oricând, să vă aduceţi aminte, Iubiţii Mei, ai cărui Duh sunteţi voi, (Luca 9, 55), pentrucă înfricoşată este povara purtată azi pe umeri de popoare! Ne găsim în zile de strâmtoare şi de jale, ca acele de demult, întru care proorocii lui Israel ridicaseră glas şi plânset până la cer. Turburare, lipsă groasnică, spaimă în inimi, prăpăd şi pustiu acolo, unde altădată era rost omenesc şi viaţă înfloritoare, viforul desnădejdii şi al morţii, aceasta este partea celor ce s'au despărţit de Iisus Hristos şi au alergat după dumnezei streini (Psalm 16, 4).

Noi rămânem lângă Iisus Hristos! Noi vom răspunde deapururi, când vom fi întrebaţi: „Voiţi şi voi să vă duceţi?... Doamne la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieţii celei veşnice!“ (Ioan 6, 67, 68). Dar cum vom şti răspunsul cel bun, cum vom şti să alegem calea cea dreaptă, când ea e strâmtă şi puţini o nimeresc? Cum vom puteà să avem totdeauna pe Domnul lângă noi şi cuvântul sfintei Evangheliii, armă nebiruită la îndemâna noastră?

Căutând, din toată inima, pe Iisus Hristos! Aşa vom apuca calea cea dreaptă a liniştii şi mulţumirii sufleteşti. Ducându-ne la Filip şi rugându-ne „Doamne, voim să vedem pe Iisus!“ (Ioan 12, 20, 21). Filip şi noi toţi urmaşii lui şi ai celorlalţi sfinţi apostoli, vă aşteptăm, la altarul sfintelor biserici. In fiecare Duminică, în fiecare sărbătoare şi acum, în deosebi înainte şi după ziua cea mare a Paştilor, locaşurile Domnului sunt împodobite, vă cheamă şi vă aşteaptă.

Veniţi de luaţi lumină! Veniţi de gustaţi şi cunoaşteţi, cât de dulce şi de mântuitoare este înţelepciunea cea adusă de Hristos! Veniţi şi învăţaţi, care este cununa cuvenită celui ce a ştiut să lupte şi să biruiască pentru Iisus Hristos! (1 Corinteni 9, 25).

In mijlocul atâtor neamuri creştine, cari întâmpină în aceste zile pe Domnul, cu cântări, cu limpezirea inimii în sfânta mărturisire, cu fapte de milostenie, cu citirea şi cu meditarea sfintei Evangheliii: — să dovedim că şi noi românii suntem popor creştin şi să nu ne lăsăm mai pe urmă decât celelalte.

Suntem datori faţă cu sufletele celor de demult adormiţi părinţi ai noştri — pravoslavnici îmbunătăţiţi — să nu întristăm bucuria lor de Paşti, acolo în lăcaşurile cele veşnice. Suntem datori, faţă cu noi înşine să nu trădăm numele nostru de creştin şi să nu risipim bunăvoinţa şi iubirea lui Iisus Hristos. Suntem datori faţă de urmaşii noştri — cei ce vor trăi mai fericiţi ca noi, în cuprinsul patriei întregite — să le lăsăm moştenire o biserică vie, un cuget cu adevărat creştin şi toate acele puteri sufleteşti şi toate acele virtuţi, pe cari numai credinţa şi dorul de cele vecinice, pot să le statornicească în sufletul omenesc.

Invierea Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos să aducă în inimile şi în casele voastre belşugul ei de daruri, de mulţumire şi îndestulare, de nădejde în mai bine şi să vă ridice sufletele la înălţimea învăţăturilor Lui, cari să vă călăuzească toţi paşii vieţii voastre, acum şi pururea.

*
* *

Doamne Dumnezeul nostru, Cela ce pui la grele încercări pe aceia pe care-i iubeşti, păcătuit-am Ţie şi noi şi părinţii noştri; rătăcit-am dela calea adevărului şi lumina dreptăţii până'acum nu ne-a strălucit nouă, şi soarele nu ne-a răsărit nouă. Şi iată robi în pamântul ce ai dat părinţilor noştri, spre a mânca rodul lui şi bunătăţile lui.

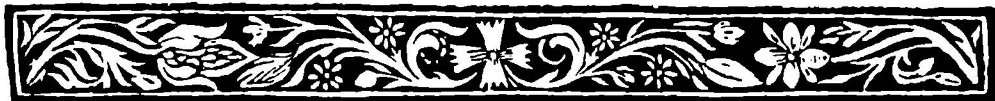
Dară drept eşti, Doamne, şi drepte sunt judecăţile Tale. Drept eşti, Doamne, şi toate lucrurile Tale şi toate căile Tale sunt milă şi adevăr şi judecată adevărată, şi drept judeci în veac.

De aceea cutremurat-ai pământul, Doamne! Cine este asemenea Ţie mărit întru sfinţi, minunat întru mărire, făcător de minuni!?

Iată, noi venim la Tine, că Tu eşti Dumnezeul nostru, căci Tu ai zis: „O, poporul meu! Rana ta este dureroasă; pedeapsa fărădelegii tale împlinitu-s'a; scoală-te. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru; Eu sunt cu tine; de voiu şi nimici toate popoarele, între care te-am împrăştiat, pe tine nu te voiu nimici. Sfărâma voiu jugul de pe tine şi voiu rumpe cătuşele tale; lărgi-voiu hotarele tale; aduna-vă-voiu dintre popoare şi vă voi strânge din ţările în cari sunteţi împrăştiaţi; restatornici-voiu judecătorii tăi, ca mai înainte şi sfetnicii tăi, ca la început“.

Şi acum, Doamne, Dumnezeul nostru, Dumnezeul cel mare în sfaturi şi puternic în lucruri, ai Cărui ochi pururea sunt deschişi asupra tuturor faptelor fiilor oamenilor; Cel ce înalţi pe cei smeriţi şi ridici la mântuire pe cei ce plâng, care zădărniceşti sfaturile celor vicleni, pentru ca mâinile lor să nu împlinească cugetele lor; — să nu se pară mică înaintea Ta toată strâmtoarea ce a fost asupra noastră, a părinţilor noştri şi asupra întreg poporului Tău.

Doamne, Tu stăpâneşti peste viaţă şi peste moarte; şi pogori la porţile iadului şi iarăşi ridici: — înaintea Ta aducem rugăciunile noastre, nu pentru dreptăţile noastre ci pentru multele Tale îndurări. Scoală-Te întru ajutorul nostru şi mântueşte-ne pentru mila Ta. Dă-ne ajutor, ca să scăpăm din strâmtoare. Dumnezeule Mântuitorul nostru, ajută-ne nouă pentru mărirea numelui Tău, ca să se sălăşluiască mărirea în pământul nostru, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

INCHINARE BINECREDINCIOSULUI NOSTRU REGE
CAROL AL II-LEA, FIUL ȘI OCROTITORUL BISERICII STRĂMOȘEȘTI

Cuvine-se nouă, slujitorilor lui Dumnezeu, pentru mântuirea neamului românesc, să întocmim, aci, cuvânt de laudă, pentru cel dintâi Rege binecinstitor al țării, cu care tainica purtare de grije a Cerului ne-a binecuvântat în aceste vremi de prefaceri și isbăviri.

Marele Străjer al granițelor și dest'nului românesc.

Deaceea, nu vom pregeta, ca la osârdia rugăciunilor noastre „pentru sănătatea și mântuirea binecredinciosului nostru Rege", să adăugăm smerita noastră cinstire pentru pilduitoarele fapte și vrednicii domnești, cu care poporul nostru se fericește în acest veac de acum și

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

se va înfăţişa cu sporită nădejde, în cel ce va să vie, înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu.

Că a aşezat Domnul şi Stăpânul la temelia cea nouă a vieţii noastre de obşte, nu numai porunca isbăvitoare, ci şi puterea cu care ea se împlineşte.

Că ne-a dăruit, din gând înalt şi luminat, nu numai aşezăminte noui, ci şi îndreptări în deajuns, ca să ne simţim împăcaţi, în cugetul nostru cu rosturile lor şi să înmulţim, astfel, însutit, roadele trudei noastre de fiece zi.

A pus adică Regele nostru în ctitoria Sa, toată inima Sa bună, curată, milostivă. Şi inima Lui cucereşte şi înalţă, prin dragostea ei jertfitoare.

O inimă tot atât de mare şi de bună a pururea pomenitei Sale Maice şi Doamne, veghiază la hotarul din spre Mare al Ţării, iar inima Fiului ei, la toate hotarele pământului şi sufletului românesc, stă de pază ocrotitoare, vitează, nebiruită.

Taina acestei inimi prea curate, pentru noi liturghisitorii, îşi are un tâlc adânc, nouă mai bine cunoscut decât altora: Regele nostru este un credincios, care îşi primeneşte puterile fiinţei Sale, din isvorul cel fără de moarte al sfintelor şi cereştilor lui Hristos Taine. Şi în duhul acestei statornice smeriri înaintea lui Dumnezeu şi a rânduelilor Lui, cu toată râvna, zi de zi, îşi creşte şi pe mândrul Său Fiu, mâine Domn al Ţării.

Aşa ne lămurim de ce gândul Lui este atât de limpede, de ce inima Lui este atât de bună şi de ce voinţa Lui este atât de neîncovoiată în împlinirea chiemării Sale de îndreptător de legi şi datini, din harul lui Dumnezeu şi dragostea poporului Său.

Biserica drept slăvitoare, neînpuţinându-şi, o clipă, rugăciunile ei, pentru sănătatea Regelui şi Domnului, care o iubeşte şi o ajută în înaltele ei slujiri duhovniceşti, îşi mărturiseşte şi dela acest amvon, neţărmurita ei recunoştinţă pentru tot gândul şi tot lucrul, cu care M. Sa Regele îşi cinsteşte vieaţa Sa, şi-şi înalţă poporul ce i-a fost încredinţat de Dumnezeu, cârmuirii Sale înţelepte.

Să trăiţi Majestate, întru mulţi ani!

Preotul DUMITRU CRISTESCU
consilier referent

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

CERUL ŞI PĂMÂNTUL IMPREUNĂ SĂ SE VESELEASCĂ!

„Alergaţi şi lumii propoveduiţi, că s'a sculat Domnul, omorând moartea“!

Inchinăciune, se cuvine a aduce Luminii celei neînserate, care la sfârşitul veacurilor, prin trup, ca într'o oglindă, lumii a strălucit, şi până la iad s'a pogorît şi întunerecul lui l-a stricat şi lumina Invierii, neamurilor a arătat.

Pentrucă azi, prăsnuim omorârea morţii sfărâmarea iadului şi începătura vieţii veşnice.

Că înviind Hristos din morţi lumea din rătăcire s'a mântuit; ceata Ingerilor se bucură; fuge înşelăciunea dracilor; diavolul s'a surpat şi Adam cel căzut s'a sculat.

Toate s'au umplut, acum, de lumină şi de bună mireasmă şi cerul şi pământul şi cele de desupt.

Deci toată făptura, cea văzută şi cea nevăzută să prăsnuească Invierea lui Hristos, isvorul învierii noastre.

Cel ce ne-a arătat suirea la ceruri unde cu puterile cereşti El vrea să ne împreuneze. Şi noi „slujitori ai minunii“, se cade să fim, acum şi deapururi, împlinitorii poruncii: „alergaţi şi lumii propoveduiţi că s'a sculat Domnul omorând moartea, începătură făcându-se celor adormiţi.

Isvor al Invierii noastre, Mântuitorul vie şi nejertfită jertfă, de voie aducându-se Tatălui, a înoit firea cea stricată a neamului omenesc.

„Că de vreme ce prin om s'a făcut moartea, prin om şi învierea morţilor. Că precum întru Adam toţi mor, aşa şi întru Hristos toţi vor învia“ (Ep. I Cor. XV 20).

Bucuraţi-vă popoare şi vă veseliţi!

„Inghiţitu-s'a moartea întru biruinţă“.

„Unde-ţi este moarte boldul tău?

„Unde-ţi este iadule biruinţa“?

Că aşa şi scris este: „Făcutu-s'a omul cel dintâi Adam, în suflet viu, iară Adam cel de pe urmă, în Duh de viaţă făcător (I Cor. XV, 39).

Se cădea, deci, a se plini scriptura aceasta, de aceia „învăţaţi-vă fraţilor, graiurile proorocilor“, ca lumii să propoveduiţi, că s'a sculat Domnul, cu moartea pre moarte călcând şi celor din morminturi vieaţă dăruindu-le“.

Niciodată, pare că lumea nu a fost mai pregătită cu sufletul ei, să primească, să laude şi să slăvească Invierea lui Hristos.

Şi aceasta, pentrucă nicicând ea nu a fost mai chinuită de frica morţii, ca în aceste zile, de ură înverşunată, nu numai între popoare, dar chiar între fraţii de acelaş neam, trudind pe aceiaşi brazdă de pământ.

Şi Paştile creştinătăţii vin, cu adevărat, precum ne grăesc cărţile noastre de slujbă „ca o izbăvire de întristare“ şi cari „sfinţesc pe toţi credincioşii“. Ele predică lumii cu putere: iubirea, iertarea, înfrăţirea: „să zicem fraţilor şi celor ce

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

ne urăsc; să ne îmbrăţişem unul pe altul şi să iertăm toate pentru înviere“. „Bogaţii şi săracii împreună dănţuiţi. Toţi vă ospătaţi. Nimeni să nu iasă flămând. Toţi luaţi bogăţia bunătăţii, cum spune slăvitul Ierarh şi Dascăl Ioan Gură de Aur.

Nici o suferinţă să nu mai tulbure nimănui vieaţa. Nici o lipsă să nu mai răsvrătească pe nimeni.

Cugete împăcate, frunţi descreţite, pumni descleştaţi pretutindeni, în lumea care a fost împărtăşită de darurile Sf. Invieri.

Când şi Ingerii se bucură de Inviere în ceruri, oamenii trebuie să plângă pe pământ? Ba mai mult: să se sfâşie, să se încarce de cele mai grele blesteme să facă prin fărădelegile lor bucurie demonilor, pe care Domnul i-a surpat pentruca „vieaţa să vieţuiască“ şi „nici un mort să nu mai fie în groapă?“.

Fraţilor, trebue să ne înfiorăm numai la gândul, cât de mult noi creştinii ne-am abătut dela porunca dragostei, pe care Mântuitorul ne-a pilduit-o, prin suferinţele şi moartea Sa, şi pe care, de bună voie, pentru a noastră mântuire, le-a primit.

Cât de cumplit ni s'a însălbătecit sufletul şi cât de mult ne asemănăm poate, de multe ori, fără să ne dăm seama, cu prigonitorii şi răstignitorii Domnului?

Veacul, în care trăim este mai însângerat decât altele care au apus.

Oriunde îţi întorci ochii, vezi numai arme plătite greu din sudoarea muncii, cu care popoarele şi chiar indivizii se ameninţă unul pe altul, în fiece ceas.

Privim cum oamenii calcă şi legile dumnezeeşti şi pe cele omeneşti, fără să se gândească, că fără aceste legi, vieaţa lor ajunge un chin nesfârşit. Copiii nu cinstesc pe bătrâni. Nici chiar pe părinţii care i-au născut şi i-au crescut.

Toţi doresc o vieaţă uşoară, fără griji, fără îndatoriri, fără rânduială, fără răspunderi. In muncă văd o degradare. In plăceri afirmarea personalităţii lor. Tristă afirmare! Asta înseamnă în realitate nimicirea personalităţii.

Toate acestea dovedesc că legea lui Hristos este despreţuită de mulţi dintre ei şi că atâta vreme cât nu ea stăpâneşte sufletele, nimic constructiv nu se poate înfăptui.

Nouă românilor ne-a dăruit Dumnezeu *un Rege înţelept cât un sobor de bătrâni şi harnic cât o ţară întreagă,* care a pus început sănătos renaşterii sufleteşti şi gospodăreşti a Ţării şi înfrăţirii tuturor fiilor ei.

Numai într'un an s'au înfăptuit atâtea îndreptări şi îmbunătăţiri în toate câmpurile vieţii şi activităţii obşteşti, încât, azi, putem privi, cu toată încrederea în viitor.

Pretutindeni este o întrecere în vrednicie şi lucruri de ispravă. Tineretul a răspuns cu însufleţire la chemarea regească şi s'a încadrat, cel dintâi, în făgaşul vieţii celei nouă a Ţării.

Până şi oamenii mai vrâsnici şi-au schimbat şi ei pasul şi ţin, voioşi, la drum cu cei tineri.

Paştile din anul acesta pentru noi românii, au venit parcă cu o bucurie mai mare, decât în alţi ani.

Ele ne găsesc cu mai mult cumpăt în suflete şi cu, o mai bună aşezare în gospodăria ţării şi mai ales cu o vază mult crescută, peste hotare, unde marele nostru Rege a ştiut să ne înfăţişeze, ca un adevărat Rege al unui mare şi vrednic popor.

De aceia, fraţilor, se cade, ca această zi „pe care Domnul a făcut-o să ne bucurăm şi să ne veselim într'însa“, să fie ziua înfrăţirii noastre sincere, pentru a ne împăca astfel cugetul nostru de adevăraţi creştini şi a ne ferici totdeodată neamul nostru.

De aceia *„alergaţi şi lumii propoveduiţi că s'a sculat Domnul, omorând moartea“.*

CONSILIER

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

O MĂRTURISIRE DE CREDINŢĂ ŞI O CHEMARE LA LUCRU.

Iubiţi fraţi,

I. P. S. nostru Stăpân învrednicindu-mă de înalta Sa încredere, care mie mi-a insuflat un sentiment sporit de umilinţă, ca unul ce am avut totdeauna conştiinţa, că lucrarea mea de până acum, deşi îndeplinită cu destulă râvnă, nu depăşia totuşi limita îndatoririlor mele obişnuite de preot, îmi cer îngăduinţă la frăţiile Voastre, ca înainte de a porni la lucrul cel sfânt şi atât de greu al misiunii, cu a cărei îndrumare am fost însărcinat, să fac, în duh drept, o mărturisire de credinţă ca, la sfârşit, să răspic o chiemare, către frăţiile Voastre, pentru înmănunchierea tuturor puterilor noastre duhovniceşti, în slujba Bisericii şi neamului nostru.

Cinstiţi părinţi şi fraţi! Mai întâi mă simt dator să mulţumesc lui Dumnezeu, că m'a ales pe mine, cel mai nevrednic dintre toţi, pentru înfricoşata slujire a preoţiei în Biserica Lui cea sfântă, nelăsând să se frângă, tradiţia preoţească a familiei mele, care începe cu mai bine de o jumătate de secol în urmă.

Şi nu am cerut, vreodată, lui Dumnezeu, în rugăciunile pruncíei şi tinereţei mele, să fiu altceva decât preot, deşi poate, atunci nu-mi dădeam seama, că preoţia este cea mai înaltă slujire şi că ea nu poate fi dăruită oricui şi numai aşa ca să fie.

Dumnezeu mi-a împlinit dorinţa.

Din ziua hirotoniei mele, zi de zi, însă, am simţit cât de slabe sunt puterile unui om pentru a cinsti, după cum se cuvine, această tainică lucrare a preoţiei. Şi nu rareori, cugetul meu s'a încovoiat sub povara unor răspunderi, pe care, din ce în ce, le dovedeam mai mari şi mai grele, pentru puţinătatea duhului meu.

N'am uitat, însă, niciodată că pe preot îl împlineşte şi-l întăreşte rugăciunea, adică cerşirea smerită şi nelipsită a darului şi binecuvântării dumnezeeşti. Şi ori de câteori m'am simţit slab, gol şi şovăitor, în cugetul meu, am înmulţit rugăciunile şi am sporit râul lacrimilor.

Şi în aceeaşi măsură simţeam că-mi cresc puterile şi râvna de a mă închina mai mult şi mai deplin slujbei mele şi am ajuns să despreţuiesc o sumedenie de lucruri zadarnice, de care, din nenorocire, este atât de plină viaţa omenească, şi să-mi lămuresc, înţelesul a ceeace Mântuitorul numise odată „partea cea bună" care „nu se ia" niciodată, dela cel ce şi-o alege, cu drag pentru sufletul şi vieaţa lui.

Fără zăbavă, Dumnezeu m'a aşezat în locuri mai grele, unde lupta e mai crâncenă şi luptătorii trebue să fie mai treji şi mai viteji. Vă mărturisesc, iubiţi mei fraţi, că şi în aceste lupte, m'a ajutat aceeaşi minunată putere a rugăciunii care îmi da nebănuite limpezimi de gând şi cobora, mai ales, o adâncă împăcare în inima mea.

Tot rugăciunea m'a ferit de trei mari primejdii: *„de goana după slava deşartă"*, de urmărirea *„dobânzii celei urâte"* şi de ceeace amândouă aduc neapărat, de, *„împietrirea inimei"*.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Cunoscând drumul umilinței n'am asuprit pe nimeni. Simțind în inima mea, bucuria „dătătorului de bună voie“ mi-a fost uşoară şi plăcută jertfa şi în acest chip, mi-am păstrat sufletul slobod şi în stare să se dăruiască, fără nici o tulburare, ori cărei nevoi, suferinți sau nădejdi a fraților mei oameni. Icoana lui Simeon Chirineanul, cu umărul lui trudit şi sărac, lipit de umărul Mântuitorului, şi purtând cu milă strivitoarea greutate a crucii, care-L doborâse de atâtea ori în pulberea drumului, mi-a stăruit toată vieața mea în suflet şi am nădejdea că ea nu-şi va stinge lumina ei pilduitoare niciodată din ființa mea de om chemat să împlinesc, în lume aceeaşi faptă de bunătate: totdeauna alături cu jertfa mea personală, de oricine se jertfeşte pentru alții.

Am încercat totdeauna şi mai totdeauna am isbutit, cu ajutorul lui Dumnezeu, să opresc din povârnişurile desnădejdii atâtea suflete, pentru care jertfele păreau prea mari şi obositoare. N'a fost om de bine, pe care să nu-l fi prețuit şi să nu-l fi însuflețit, ca el să fie mai bun şi să facă un bine mai mare.

Deaceea numărul prietenilor mei este mai mare decât al neprietenilor şi dorința mea este ca şi din neprietenii de ieri, sau de azi, să-mi fac, prin rugăciune, prieteni, nu spre folosul meu, ci pentru slujba lui Dumnezeu.

Să nu-mi socotiți mie, fraților, ca o vină sau ca o lipsă de umilință, mărturisirea pe care o fac, din inimă, inimilor Voastre. Nu am însemnat, aci, aceste lucruri, dealtfel, destul de tainice, ale vieții mele, ca să mă înalț în ochii frățiilor Voastre, ci ca să ştiți că în mine nu veți avea un „mai mare“ pus preste „mai mici“, ci un „mai mic“ pentru un lucru mare, care este al lui Dumnezeu, care, singur, este totul, pentru toți şi întru toate.

De aceea, mă rog bunătății Voastre, fraților, să mă socotiți „slugă“ a Voastră a tuturor, pentru Dumnezeu. Şi fiecare la rândul său, pe sine, la fel. Cel ce slujeşte mai mult şi cât mai multora, acela este mai mare între toți. Să ne silim deci ca împreună să realizăm în ființa şi în lucrarea noastră, această înălțare prin slujire, această domnie „a slugii“ credincioase, smerite şi harnice: *servi servorum Dei*: slugile slugilor Domnului. Aceasta se cade să ne fie ținta ostenelilor noastre de totdeauna, ca să intrăm „întru bucuria Stăpânului nostru“.

Aci, în veacul de acum, în trecerea noastră de o clipă, spre vecinicie, Dumnezeu ne-a rânduit doi stăpâni: pe *Rege* şi pe *Ierarh*, cărora trebue să le slujim, ca lui Dumnezeu, căci şi Ei voia lui Dumnezeu o împlinesc între noi, ca unii ce din voia lui Dumnezeu stăpânesc preste noi.

Ori cine va cuteza, numai în gând, să se răzvrătească împotriva lor, împotriva lui Dumnezeu se răsvrăteşte şi plata pe care şi-o va agonisi sieşi pentru răsvrătire, va fi căderea, în chipul celei a lui Satan, din cetele de lumină ale sfinților îngeri.

Un creştin şi mai ales un preot, care iese din ascultarea acestor doi stăpâni legiuiți ai lui, săvârşesc un păcat pe care Dumnezeu, îl pedepseşte chiar înainte de înfricoşata Lui Judecată, în ziua cea de apoi. De aceea, cea dintâi rugăminte, pe care îmi cer îngăduința frățiilor Voastre să vi-o fac, la începutul lucrării noastre, aceasta este: neclintită şi nemărginită dragoste şi supunere față de cei ce ne fac nouă tuturor cea mai aleasă slujbă: de a ne îndruma pe cărările mântuirei. Numai sufletele sterpe şi trândave îşi închipuie, că a cârti este a lucra. Cârtirea este o apucătură diavolească. Dumnezeu este „minunat întru sfinții Lui,“ nu întru „cei ce tăgăduiesc totul“, pentrucă vor să nimicească totul, în jurul lor, fără să prindă de veste, în întunecarea lor, că se nimicesc pe ei înşişi.

Vremea, în care trăim, ne cere un mare duh de jertfă. Să-l dăruim, fără părere de rău, şi nescăzut sufletului neamului nostru. De aceea, fraților, la cuvântul nostru de povață, să adăugăm, nesmintit, pilda vieții noastre. La darul sfatului, darul faptei.

Mântuitorul şi-a început lucrarea Sa mântuitoare prin: „a face şi a învăța“. Intr'un fel oarecare, fapta trebue să premeargă vorbei, pilda, învățăturii, mila, predicii despre ea. Intoarcerea la Dumnezeu începe cu trăirea învățăturii, pe care tu o propovăduieşti altora. Ca să fii un „is-

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

băvilor“, trebue să fii tu însuţi un „isbăvit“.

Din acest adevăr fundamental al apostolatului creştin, purcede şi chemarea, pe care, vă rog s'o primiţi, cu dragoste, din partea mea, pentru a ne împlini, cât mai înalt, chemarea noastră de „prieteni ai Mântuitorului“.

Iubiţi fraţi, când totul renaşte în ţara noastră, când totut se organizează din nou când solidaritatea spirituală a neamului nostru trebuie să se afirme cât mai simţit, ar fi o nemaipomenită uitare de sine, ca tocmai noi, preoţii, să strălucim prin absenţă şi inerţie, în toiul acestei lucrări de însănătoşire şi de isbăvire naţională, în fruntea căreia, stă cu sceptrul autorităţii Sale şi cu exemplul unei pasiuni şi al unui idealism unic, în istoria contemporană, însuşi Regele nostru, ajutat de cei mai aleşi sfetnici între cari, Intâistătător, a fost până ieri, cu cinste I. P. S. Patriarh Miron, cel bun şi înţelept.

Noi trebue să fim după pilda înşişi Marilor noştrii Cârmuitori, între cei dintâi la muncă şi la jertfă, pretutindeni unde ni se cer luminile şi râvna noastră. *Serviciul social* ne aşteaptă vrednicia. *Straja Ţării* ne doreşte duhovnicia. Istoria poporului nostru are nevoie de contribuţia muncii şi devotamentului nostru, ca ea să poată înscrie cât mai repede o pagină luminoasă şi Dumnezeu să ne ajute, ca ea să fie cea mai luminoasă, din tot cuprinsul ei milenar.

Să aruncăm mrejele apostolatului nostru mai adânc Pentru aceasta trebuie să ieşim la larg. Mântuitorul stă la ţărm. In revărsatul zorilor. Apostolii osteniseră toată noaptea, în zadar. Ascultând îndemnul Mântuitorului ei au spor. Nebănuit. Uluitor. Mrejile s'au îngreuiat de mulţimea vânatului. Dar nu s'au rupt. Nici apostolii n'au obosit. Obosiseră numai, cât era noapte. Inainte de a vedea pe Mântuitorul pe ţărmul apei şi înainte de a-I urma sfatul. Cât au fost singuri şi fără nici un semn de isbândă.

Pe ţărmul vieţii româneşti, în dimineaţa unor zile noui, stau M. Sa Regele, şi tot ce are neamul nostru mai luminat şi mai vrednic. N'auziţi îndemnul lor salvator?

„Mai la larg“! Mai adânc!

Fraţilor, să fim cei dintâi următori ai acestui îndemn înalt, de Dumnezeu însuflat, în dimineaţa „Renaşterei Naţionale“.

Preotul DUMITRU CRISTESCU
consilier referent

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

INTOCMIREA LUCRĂRII NOASTRE MISIONARE

In cea dintâi şedinţă a Consiliului nostru, după trecerea la cele veşnice a mult preţuitului nostru Stăpân şi Părinte, care nu numai cronologic va fi cel dintâi Patriarh al Bisericii Neamului, se cuvine să întocmim, aci, cuvânt de pomenire şi proslăvire, pentru tot ceiace Inalt Prea Sfinţia Sa a fost şi a făcut, câtă vreme Dumnezeu l a învrednicit să păstorească înalt şi luminat, obştea binecinstitoare a României.

Prea Sfinţite Stăpâne şi Domnilor Consilieri, îmi dau desăvârşit seama, cât de greu este să cuprind şi să tălmăcesc în graiul meu, de om smerit, bogăţia unei vieţi închinate, până la sfârşit, slujind lui Dumnezeu, care l-a împodobit cu har şi neamului, din care s'a ridicat şi a crescut mândru ca un brad, din munţii noştrii străbuni.

Minte ageră în stare să surprindă, fără trudă, sensul realităţilor, inimă neprihănită plecată, totdeauna, matern, asupra suferinţelor altora, voinţă dârză pentru care nu existau piedici şi greutăţi, Inalt Prea Sinţitul Patriarh Miron, a fost o apariţie excepţională în viaţa poporului nostru.

Personalitatea sa a realizat cea mai perfectă armonie interioară, cel mai suveran echilibru moral. N'a cunoscut în viaţă decât preciziunea impunătoare a liniei drepte. Deaceia şovăirile, zigzagurile şi soluţiile de continuitate, i-au rămas străine şi urâte.

A vorbit totdeauna limpede, răspicat, categoric. Fără rezerve mintale şi fără reticenţe morale. Aşa ne explicăm dece, ori de câte ori naţia a avut nevoie de o atitudine masivă, sigură, fără oscilaţii de conştiinţă, instinctul ei de conservare, intuiţia ei istorică a apelat, cu încredere, la serviciile mântuitoare ale I. P. S. Sale.

Deaceia adormitul întru fericire I P. S. Patriarh Miron, a fost un adevărat *salvator reipublicae.* M S. Regele Carol al II-lea în marea Sa înţelepciune, şi l-a ales, cel dintâiu sfetnic al Său, pentru epocala operă de renaştere a ţării Sale iubite.

Părintele nostru a răspuns cu entusiasm, „prezent", şi şi-a luat fără zăbavă locul cel mai greu, în Frontul izbăvirii noastre naţionale.

In ce priveşte lucrarea pastorală pe care I. P. S. Sa a prezidat-o în calitatea sa de Intâiu Stătător al Bisericii strămoşeşti, afirmăm, fără teama de a putea fi desminţiţi, că I. P. S. Sa a izbutit să se aşeze cu cinste în şirul marilor ierarhi, păstori şi dascăli ai ortodoxismului de pretutindeni. Radiaţia marelui său prestigiu ierarhic a trecut impresionantă, frontierele Bisericii Autocefale Române.

Nu trebuie să se uite de nimeni şi mai ales de noi că I. P. S. Sa a luat cârma Bisericii într'un timp, când marea noastră biruinţă istorică, produsese automat o inadmisibilă destindere a rezorturilor morale ale societăţii noastre Totul trebuia organizat, verificat, consolidat. Şi cum această operă de organizare şi fortificare socială trebuia să înceapă cu ceace este esenţial în viaţa unui popor şi anume cu viaţa lui spirituală, Biserica cea dintâiu trebuia să-şi afirme drepturile ei suverane în refacerea şi inobilarea vieţii naţionale.

Şi cel dintâi Patriarh al României a fost întru totul la înălţimea chemării şi răspunderii sale solemne, câştigându-şi un binemeritat loc în strălucita frescă a ctitorilor României celei mari, celei nouă, celei eterne.

Instituţia Patriarhatului, Legea Autonomiei, Legea Cultelor, legăturile cu Bisericile omodoxe precum şi cu cele eterodoxe, în spirit irenic, au fost momente proeminente în Istoria Bisericii Naţionale, şi din realizarea cărora, n'a lipsit inspiraţia luminoasă a slăvitului nostru Patriarh.

Opera culturală-misionară n'a fost lipsită de generoasa şi înţeleapta sa asistenţă. Şi-a selecţionat totdeauna, cu grijă elementele mai active, mai militante şi mai fecunde de care această providenţială întreprindere avea nevoie. Orice valoare pastorală verificată, prin activităţi meritorii, şi-a putut găsi repede o plasare potrivită pe terenul energiilor creatoare ale Bisericii.

Clerul Capitalei s'a primenit cu elementele cele mai reprezentative din punct de vedere teologic şi misionar. Cercurile pastorale şi-au început activitatea lor de înduhovnicire a enoriaşilor.

Seminariile teologice au fost dăruite cu cei mai distinşi conducători şi dascăli, dintre care unul ne onorează, prin competenţa sa cunoscută şi prin râvna inimei sale de preot ales, între cei aleşi, sfatul nostru Arhiepiscopesc. Mă gândesc la Părintele Consilier Petre Partenie. Au luat fiinţă Seminarul pentru orfanii de războiu dela Câmpulung şi apoi Academia de Muzică bisericească, în fruntea căruia străluceşte un savant cu reputaţie stabilită şi peste hotarele ţării, Părintele I. D. Petrescu, şi un eminent corp profesorul din care face parte eminentul nostru consilier Dl. I. Popescu-Pasărea. Seminarul teologic monahal de-

la Cernica ne dă serii întregi de călugări luminați, cârmuiți cu înțelepciune și dragoste negrăită de Păr. Arhim. Chesarie Păunescu.

S'a tipărit Sf. Scriptură și în curând trebuia să se înceapă tipărirea operei patristice, azi întreprinsă de un grup de tineri teologi de a căror râvnă I. P. S. Sa lega mari nădejdi.

Asociația, al cărei Patron a fost, își desfășură activitatea ei misionară și filantropică, din ce în ce mai viu și mai rodnic.

Cele două tipografii „a cărților bisericești și cea dela Cernica" continuă vechea lucrare a tiparnițelor dela Govora, Neamț și Buzău.

Propoveduirea „Apostolului" a făcut din revista noastră eparhială un amvon de netăgăduită activitate pastorală.

Toate acestea, din îndemnul, și cu ajutorul I. P. S. Stăpân plecat dintre noi în lumea celor drepți și a cărui lipsă, noi cei dintâi, o simțim mai dureros.

Pentru toate aceste mari vrednicii pastorale și pentru câte nu le-am mai pomenit aici, pentru scurtarea timpului, se cuvine să ne exprimăm cu acest prilej adânca noastră recunoștință față de străulcitul nostru Arhipăstor, pe care, să ne rugăm, necontenit, ca Dumnezeu să-l așeze în corturile celor din veac plăcuți Lui.

Veșnică să-i fie pomenirea, că pentru cele veșnice a trăit și a murit.

PREA SFINȚITE STĂPÂNE,[1]
DOMNILOR CONSILIERI,

Greaua și în acelaș timp cinstitoarea lucrare de care Prea Fericitul Patriarh a binevoit să învrednicească smerenia mea, îmi poruncește să cer îngăduința, pentru a vă înfățișa intr'un succinct plan de activitate, ceace socot a fi mai urgent și mai imperios necesar, pentru viața culturală și misionară a Sf. Arhiepiscopii.

Folosind experiența misionară, de șase ani de zile, pe care mi a făcut-o cu putință Dumnezeu și Prea Sfințitul Episcop Vartolomeu al Râmnicului, cu toată sfiala unui cuget, care râvnește desăvârșirea, fără a avea și încredințarea că s'a apropiat de strălucirile ei, supun Inaltei Voastre încuviințări și binecuvântări acest plan de lucru, pe care mă voiu strădui să-l înfăptuesc, fără preget, în noua chemare cu care am fost cinstit.

Vremea în care trăim ne cere, mai întâiu nouă preoților sfințitori prin alegere și chemare de sus, ai vieții, un spor de vrednicie și de râvnă. Este nevoie de atot prezența preotului în viața oricărei societăți organizate pentruca „voia lui Dumnezeu să se facă pe pământ precum ea se împlinește în ceruri".

Neamul nostru, mai ales, în trecut, nu a fost lipsit de această atot prezență izbăvitoare a duhovnicilor lui. N'a fost moment din viața sufletească a neamului, care să nu fi beneficiat, din plin, de transfigurările duhovnicești, pe care preoțimea a înțeles, totdeauna, să i le dăruiască, din neistovitele ei prisosuri de viață lăuntrică.

România a fost și este încă o țară de „sate și preoți". Evident că la sate, trebue concentrată toată energia noastră misionară și tot entusiasmul filantropiei nostre evanghelice. Marele nostru Rege întemeietor de viață nouă, prin așezăminte, menite să prefacă fundamental spiritul țării, la sate, a organizat cea dintâi mobilizare a apostolatului național

Satul este realitatea *originară* a României. Pe el se reazămă toată puterea creatoare a spiritului național. Din atmosfera lui spirituală, purced toate frumusețile morale și toate energiile conservării ființei noastre etnice. Deaceia izvoarele lui de viață trebuiesc primenite și îmbogățite, ca revărsările lor să fie cât mai fertile pentru toate regiunile vieții noastre naționale.

Acesta este motivul pentru care, Prea onorați Consilieri, cred, că satul este și trebuie să rămână cel dintâiu ogor, în care se cade să concentrăm toate plugurile misiunii noastre creștine. Dar, esențial, misiunea însemnează misionar. Pregătirea și organizarea unei misiuni fecunde, înseamnă formarea unui misionar ideal; exemplu de devotament, de puritate morală și de jertfă.

Deaceia, cel dintâiu gând al nostru trebuie să fie creerea acestui tip de preot, dealtfel tipul clasic al preoției, preotul misionar care la competența lui în ce privește învățăturile Sf. noastre Biserici să adauge o deosebită evlavie și o nețărmurită jertfelnicie.

Un om și cu atât mai mult un preot, se formează prin contact. Personalitatea nu este atât de mult rezultatul cărții, cât mai ales al unei contagiuni spirituale. In consecință, va fi nevoie să realizăm acest contact al preoțimei noastre dela sate, cu personalitățile mai proeminente, ca știință teologică, ca energie spirituală și ca experiență misionară, de care, din fericire, centrele noastre ierarhice nu sunt lipsite.

Lucrul acesta însă, trebuie organizat sistematic El nu trebue redus la elementul pur decorativ, care își poate avea, evident, sensul lui, dar nu, pe cel esențial. Va trebui să lucrăm, deci, mai mult în adâncime decât la suprafață. Mai mult pentru Dumnezeu, decât pentru noi. Și mai ales, numai

1. Referat prezentat consiliului arhiepiscopesc, secția culturală, în ziua de 23 Martie a. c.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

pentru răsplătirile tainice ale lucrării noastre, de către Tatăl nostru cel din ceruri.

Cel puțin de două ori pe an, această școală misionară va trebui să adune pentru câteva săptămâni pe toți preoții care vor râvni, desigur, la marea vrednicie de a lucra mai adânc, mai cu folos pentru sufletul păstoriților lor.

Mânăstirile, cred, că sunt, cele mai potrivite, pentru aceste trăiri duhovnicești ale misionarilor noștri, care se vor aduna ca odinioară sfinții apostoli, în foișorul Ierusalimului, pentru a primi puterea focului ceresc al Sfântului și de viață Făcătorului Duh, cu care ei să poată lumina, încălzi și aprinde vetrele vieții spirituale ale neamului. Nu va fi, însă, de ajuns. Cursurile, predicile, slujbele și comunicarea experiențelor personale, vor trebui să fie, neapărat, urmate de lucrări misionare practice, pe teren. Le vom numi campanii misionare. Echipe organizate din cei mai destoinici misionari, vor trebui să coboare în realitățile vieții de stat în diferite regiuni unde vor sluji, vor predica, vor mărturisi, vor împărtăși și vor face, după putință, asistență socială, timp de cel puțin o săptămână, de preferință toamna sau vara, după terminarea muncilor agricole, când lumea stă acasă și este mai ușor de adunat și în acelaș timp, mai receptivă, mai ascultătoare de povață.

Misionarii vor trebui să dispună de muniții suficiente: entusiasmul lor apostolic, plus cărți scrise pe înțelesul poporului, din cari nu vor trebui să lipsească, mai ales, cărțile de evlavie, care merg mai ușor la inima țăranului nostru. Deaceia, cred necesar pe lângă broșuri de propagandă religioasă și scoaterea unei foi pentru popor, un „Apostol al satelor“, care să prelungească în conștiința poporului, ecourile campaniei noastre misionare.

Este singurul mijloc prin care preoțimea noastră se va putea încadra, în chip eminent, în activitatea „Serviciului Social“ al „Străjii Țării“ și „Activității premilitare“.

In câte și trele aceste activități, inspirate și patronate de Insuși scumpul nostru Rege, preotul să facă preoție, adică apostolat evanghelic. Pretutindeni prezent, el nu trebuie să fie, însă, absent tocmai dela ceiace constituie esența slujirii lui în lume: dela lucrarea de înduhovnicire a fiilor lui sufletești. Preot în străjerie, preot la premilitărie, preot la școală, preot în spital, preot la căminul cultural. Este atât de mult să fii numai preot! Și atât de greu!

Așa dar, ceiace trebuie să ne preocupe, în primul rând, este să creem preotul echipat pentru a-și putea cinsti misiunea lui pretutindeni. Farul nu mai este altceva. El este far. Aceaste este funcțiunea lui unică. Și când ne gândim că lumina preotului este însăși „lumina lui Hristos care luminează tuturor“, se înțelege cât de esențial este rolul preoțimii, în noile așezări create pentru renașterea și transfigurarea vieții noastre românești.

„Apostolul satelor“ va reprezenta o contribuție de valoare a Bisericii la spiritualitatea instituțiilor de luminare și salvare a păturii țărănești, ce s'au ctitorit în aceste zile din dragostea Inteleptului nostru Suveran. El trebue să fie, deci, conceput și realizat ca un *monitor creștin* al satelor, care cel puțin de două ori pe lună va trebui să grăiască sufletelor despre rostul lui de aici și de dincolo.

Deaceea, cei ce se vor osteni cu redactarea lui, vor trebui să aibă pe lângă îndemânarea scrisului pentru popor, și o largă viziune creștină, pe care trebue s'o proecteze bogată asupra vieții sătești.

Rămân însă trei regiuni sociale, care trebue să atragă interesul nostru misionar: capitala, orașul de provincie și centrele muncitorești. Aci misionarul are de aface cu o lume deosebită de a satelor, ca nivel intelectual și oarecum mai accesibilă influențelor nefavorabile, unei vieți duhovnicești. Pentru aceste categorii de oameni este nevoie de *misiuni specializate.*

Deaceia, mă voi sili să organizez corpuri misionare pregătite anume pentru ca ele să-și poată desvolta cu folos activitatea lor în aceste trei centre, deosebite ca structură sufletească și preferințe spirituale. Capitala, din fericire, dispune de elemente de elită, pe teren misionar, care însă cred c'ar fi bine, să iese mai des la larg, adică la o propoveduire dincolo de frontierele parohiale, pentru a câștiga, prin înnalta lor competență încrederea celor ce-i vor vedea și urmări la lucru și pentru a exemplifica, prin realizările lor, pentru preoțime, o *misiune ideală.*

Orașele de provincie deasemenea ne oferă suficiente energii misionare. Pentru centrele muncitorești este nevoie de misionari speciali, care să cunoască sufletul, dificultățile și aspirațiile acestei lumi, de care se pare că până acum s'au interesat mai mult dușmanii credinței noastre și ai ordinei sociale, decât apostolii Sfintei Evanghelii.

Pentru realizarea acestui program de lucru, destul de vast, totuși, pentru disponibilitățile misionare ale clerului nostru parohial, m'am gândit, că nu ar fi fără de folos constituirea unei

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

asociaţii, care s'ar putea numai „Prietenii misiunii ortodoxe“, care să nu se mulţumească numai cu simple adeziuni platonice, ci să contribuie şi material la creerea unui fond de susţinere a activităţii noastre propagandiste.

Ceea ce cred însă, că este absolut necesar, este coordonarea activităţilor misionare din Eparhia noastră, pe baza unor metode unitare, şi a unui scop comun. Cadrele administrative ale Eparhiei, ne pot oferi, posibilităţi utile pentru această operă de armonizare a activităţilor misionare, azi pe de o parte izolate, pe de alta neînregistrate oficial, şi, deci, oarecum, anonime şi neglijate.

Doresc Prea Sfinţite Stăpâne, şi prea onoraţi Domni Consilieri, să pun la lucru şi în valoare orice competenţă, orice entusiasm şi orice bună voinţă, pornind dela afirmaţia apostolică: toţi suntem „împreună lucrători cu Mântuitorul Hristos“. Deaceea îmi voi interzice, din capul locului, orice exclusivism şi orice preferinţă personală, care nu ar putea constitui decât mijloace de promovare a celor mediocri şi inerţi şi de izolare a preoţilor de merite reale şi verificate.

Deaceea, criteriul intereselor personale, în aprecierea şi selecţionarea elementelor de lucru, îmi va fi strein.

In rezumat, programul meu de lucru va fi: dragoste între fraţi şi jertfa lor pentru fraţii români Iar jertfa: olocaust, ardere de tot, pentru slava Mântuitorului Iisus Hristos şi a Bisericii ortodoxe.

In acelaş timp, ţin să afirm că ideile şi concepţiile ce nutresc asupra acţiunii culturale şi misionare, mă duc la convingerea nestrămutată că este cu totul insuficientă o activitate culturală misionară, dusă numai dela birou. Intr'o lucrare culturală numai munca de birou se iroseşte şi expune pe oricine la un cerc vicios, de activitate fără roade. Oricât ar fi de organizată o mişcare culturală, până când nu se cunosc realităţile pe teren şi nu se întreprinde şi o colaborare sinceră cu însişi factorii culturali ai satelor şi oraşelor; şi mai ales până când nu avem şi o contribuţie serioasă, în sensul unei îndrumări şi stimulări viguroase, mobilizând la lucrul duhului toate energiile şi bunevoinţele, nu se poate ajunge la rezultate pozitive şi constructive, adică la întinderea Impărăţiei lui Dumnezeu în lume.

PREA SFINŢITE STAPÂNE, ONORAT CONSILIU,

Toate aceste deziderate pioase, însă, rămân infructoase dacă nu creem şi posibilităţile materiale trebuitoare pentru realizarea lor.

Atât acţiunea misionară în Capitală, şi în cuprinsul Eparhiei noastre, cât şi pregătirea specială a corpului misionar, precum, deasemenea, şi editarea „Apostolului satelor“, ne cer să avizăm imediat la o serie de mijloace de susţinere materială, fără care orice iniţiativă, fie cât de generoasă, este ameninţată să rămână teoretică.

Deaceea, cel dintâi gând al meu a fost să-mi asigur sursele materiale din care să alimentez activităţile pomenite mai sus, prin danii benevole, dobândite dela Biserici, preoţi şi enoriaşii cu dare de mână şi cu înţelegere pentru lucrarea noastră, prin creerea unui fond misionar-cultural, care ne va feri de cel mai obositor şi mai desolant risc al oricărei activităţi omeneşti, de riscul intermitenţei şi eventual chiar al abandonării ei.

Am luat, deci, îndată, după numirea mea, în acest post, contact cu o seamă de preoţi cari, după ce le-am mărturisit grija mea în ce priveşte garantarea materială, a continuităţii lucrului nostru misionar, s'au legat, cu un rar entusiasm, să ne dea un larg concurs bănesc pentru alcătuirea bugetului direcţiunii noastre culturale, pe care, pe baza acestor angajamente generoase, l am şi organizat în următorul proect pe care îmi permit să-l prezint Domniilor Voastre spre aprobare. (Proiectul a fost aprobat).

Pentru a ţine, după vorba bătrânilor un „catastih curat“, adică pentru a face o bună gospodărie, a fondului nostru cultural, îmi îngădui să rog bunătatea Prea Sfinţiei Voastre şi a Domniilor Voastre, să interveniţi, pe baza unei încheeri scrise, luate chiar în această şedinţă, pe lângă secţiunea economică a Sfintei Arhiepiscopii, să binevoiască a accepta să administreze şi fondul direcţiunii culturale, în sensul ca onorata direcţiune economică să primească depunerea lui din partea donatorilor, şi să ni-l ţie, permanent, la dispoziţie pentru cheltuelile prevăzute în bugetul întocmit de noi.

In acest fel, direcţiunea culturală ar fi scutită de organizarea unui birou de contabilitate proprie, pentru care n'ar dispune nici de timp, nici de competenţă, direcţiunea noastră rămânând mult îndatorată faţă de onorata direcţiune economică, pentru binevoitorul său concurs în această materie. Colaborarea dintre aceste două rezorturi ale vieţii noastre bisericeşti, s'ar face, în acest chip, mai vie şi mai simţită, pentru prestigiul amândurora.

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

Ţin, totodată, să menţionez, că în afară de chestiunea administrării fondului cultural de către secţia economică, toate celelalte propuneri au fost supuse înaltei încuviinţări a Inalt Prea Sfinţitului Patriarh Dr. Miron Cristea, care a binevoit, în părintească Sa râvnă, pentru o cât mai intensă activitate misionară în cuprinsul Arhiepiscopiei, şi pe care Inalt Prea Sfinţia Sa o dorea pilduitoare şi normativă pentru toate celelalte Eparhii, să le primească în tocmai; ba mai mult, Inalt Prea Sfinţia Sa a binevoit să ne încurajeze şi cu făgăduinţa unui ajutor, din partea Sf. Arhiepiscopii, în măsura, în care ne vom dovedi râvna noastră pentru realizarea lor cât mai grabnică.

In acelaş timp îmi îngădui a ruga respectuos bunăvoinţa Inalt Prea Sfinţiei Voastre şi a Domniilor Voastre, ca pentru reorganizarea şi buna orânduire a Cancelariei secţiunei culturale, să binevoiască a aproba numirea unui nou funcţionar, pe lângă cel existent, în persoana d-lui Ioan M. Stoian, licenţiat în Teologie „magna cum laude" şi doctorand în Teologie — fiind un element de înaltă disciplină duhovnicească, care s'a oferit să lucreze gratis până la găsirea unor posibilităţi materiale remuneratorii.

Tot pentru reorganizarea Cancelariei secţiunii culturale, Vă rog respectuos să binevoiţi a aproba cumpărarea unei bune maşini de scris, întrucât cea de care se foloseşte secţiunea culturală, în prezent, pe lângă faptul, că este mult uzată, ne este împrumutată dela alte secţiuni, care nu s'au mai putut folosi de ea.

Şi acum, mulţumindu-vă din toată inima pentru bunăvoinţa, ce aţi avut de a lua parte la această primă consfătuire şi aducându-vă, în acelaş timp, omagiile mele pentru înţeleapta şi râvnitoarea Domniilor Voastre colaborare la lucrul apostolic, săvârşit de predecesorul meu, Părintele Mihail Bulacu, rog pe bunul Dumnezeu să vă dăruiască sănătate deplină în activitatea pe care o reîncepem, astăzi, cu binecuvântarea Prea Sfinţiţilor noştri Stăpâni, pentru sporul duhovnicesc al fiilor sfintei noastre Biserici.

Preotul DUMITRU CRISTESCU

CRONICA INTERNA

INFORMAŢIUNI

Cuvânt de pomenire şi preţuire pentru Marele Ierarh al Bisericii

Conducătorii celor trei secţiuni ale Sfintei Arhiepiscopii au ţinut, pe rând, şedinte solemne pentru a cinsti, după cuviinţă, neasemuitele vrednicii ale Celui ce le a fost părinte bun şi îndrumător înţelept.

Şedinţele au fost prezidate de Prea Sfinţiţii Vicari ai Arhiepiscopiei, Veniamin şi Emilian, cari au proslăvit în cuvinte alese şi înduioşetoare, amintirea Marelui Ierarh al Bisericii punând în lumină darurile şi meritele excepţionale ale celui ce le-a fost povăţuitor de fiece clipă, cu luminile minţii lui înalte şi cu pilda osârdiei sale duhovniceşti.

Părinţii consilieri referenţi: C. Moldovanu, N. Cazacu şi D. Cristescu, şi onoraţii consilieri eparhiali: Pr. P. Partenie, Dl. Prof. I. Popescu-Pasărea, au înfăţişat momentele cele mai proeminente ale lucrării de mare importanţă şi prestigiu pentru Biserică, ale celui dintâi Patriarh al Ţării şi au scos în relief eminentele însuşiri ale personalităţii sale ilustre.

Dela Consiliul Arhiepiscopesc, secţia Economică. Şedinţa de a 10 Martie 1939.

Inainte de a se intra în discuţie asupra chestiunilor dela ordinea de zi, şi într'o atmosferă încă emoţionată de moartea neaşteptată a Prea Fericitului Patriarh al Ţării şi Arhiepiscop al Bucureştilor, Dr. Miron Cristea, Părintele Consilier Referent C. Moldovan, în semn de pios omagiu pentru memoria acestui înalt Ierarh, trecut de acum în şirul marilor personalităţi istorice, reaminteşte consiliului toate actele făcute de I. P. S. Sa şi pe terenul economic trecând în revistă toată munca ce a depus pentru propăşirea eparhiei, ajungându-se la desvoltarea mai mult decât mulţumitoare de astăzi, încât pe drept cuvânt Patriarhul Dr. Miron Cristea, poate fi considerat ca ctitor al tuturor realizărilor Sfintei Arhiepiscopii a Bucureştilor, opere între care domină Palatul Arhiepiscopesc Patriarhal, restaurarea vechei Catedrale a Sf. Patriarhii, la care se adaugă multiplele fonduri create ca temelie solidă pentru instituţiunile bisericeşti.

Figura sa excepţională, va rămâne ca o pildă vie pentru urmaşi cu atât mai mult cu cât din toată viaţa sa, nu rezultă decât numai puternica dragoste pentru Aşezământul Dumnezeesc, care este Biserica creştină ortodoxă şi de Neamul şi Ţara noastră.

Noi, Consiliul Eparhial, spune P. C. Sa, i-a urmat întotdeauna sfaturile şi sugestiile, ajungând sub aspectul economic la concluzii şi foloase fericite pentru progresul instituţiei pe care o reprezentăm, şi Sf. Arhiepisopie va păstra pentru aceia, memoriei sale, o vie recunoştinţă.

La cele spuse de P. C. Consilier Referent, se asociază şi P. S. Vicar Veniamin Ploeşteanul, preşedintele secţiei economice, care roagă pe Cel Atotputernic, să odihnească sufletul fostului nostru

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro

păstor în rândul drepţilor şi să ne facă parte de un conducător tot aşa de luminat şi de înţelept.

Consiliul Eparhial ascultă în picioare, cuvintele mişcătoare spuse ca un sincer şi pios omagiu, de către P. C. Consilier Referent C. Moldovan şi P. S. Vicar Veniamin Ploeşteanul, pentru memoria adormitului întru fericire Patriarh Dr. Miron Cristea primul Patriarh al României, suspendând şedinţa pentru câteva momente.

După aceasta se intră în ordinea de zi.

Pagina Bisericii strămoşeşti a ziarului „România" pe care o îngrijesc şi o cinstesc cu scrisul lor inspirat P. S. Emilian, Vicarul Sfintei Arhiepiscopii şi de Dl. T. Păcescu, Efor al Bisericii, reprezintă un adevărat amvon de creştinism şi românism pentru ceasul renaşterii noastre naţionale.

Interpret de o rară competenţă al tuturor problemelor şi fenomenelor vieţii celei nouă, Dl. T. Păcescu, ctitorul pedagogiei ortodoxe la noi, realizează, prin scrisul său, un apostolat pentru care orice cuvânt de laudă este neîndestulător.

Iar meditaţiile duminecale ale P. Sfinţitului Emilian, străbătute de o vie lumină şi căldură duhovnicească, dăruesc tuturor celor ce le citesc un spor de înţelegere şi orientare în realităţile vieţii celei mai presus de fire.

Indemnăm pe preoţi şi pe credincioşi să nu se lipsească de această anafură, pe care cu atâta rară bunătate şi înţelegere le-o împărtăşeşte, prin ziarul său, strălucitul om de cultură, Dl. Cezar Petrescu.

Şcoala normală superioară şi-a inaugurat cursurile în prezenţa D-lui Profesor Petre Andrei, Ministrul Educaţiei Naţionale, a D-lui Profesor D Pompeiu, directorul şcolii şi a unui impunător număr de personalităţi culturale.

Slujba religioasă a fost săvârşită de Prea Sfinţitul Emilian Vicarul Sfintei Arhiepiscopii, înconjurat de un sobor de preoţi.

După slujbă a vorbit P. S. Emilian care a elogiat opera de mare valoare naţională ce se înfăptueşte prin înfiinţarea acestei şcoli.

Pe lângă luminoasa cuvântare a D-lui Ministru al Educaţiei Naţionale, în care D-sa a făcut o strălucită apologie a profesorului misionar, ne permitem să remarcăm concepţia şi atitudinea de mare savant, cu reputaţie mondială şi de eminent creştin, a D-lui Profesor D. Pompeiu, directorul şcolii şi care constituie o chezăşie strălucită pentru înaltul nivel ştiinţific şi moral al nouei instituţii de cultură naţională.

Dl. Dr. Vasile G. Ispir, profesor al Facultăţii de Teologie din Bucureşti, a scos, de curând, o revistă de „Misiune creştină", pe care o recomandăm cu toată căldura preoţimii din cuprinsul Sfintei Arhiepiscopii.

Competenţa în materie a distinsului nostru profesor, creatorul ştiinţei misiunilor la noi, este tuturor, îndeajuns de cunoscută, ca să salutăm cu tot entusiasmul publicaţia Domniei Sale, menită să intensifice şi să promoveze studiul problemelor misionare în Biserica Ortodoxă.

Urăm, din toată inima, cele mai mari izbânzi nouei reviste, apărute în cel mai important moment al vieţii noastre naţionale renăscute.

Misionarii noştri vor avea, acum, putinţa să-şi îmbogăţească, excepţional, cunoştinţele şi să-şi clarifice şi să-şi precizeze metodele nobilului lor apostolat.

Prea Sfinţitul Veniamin în misiune

Credincioşii din com. Budoioasa, judeţul Teleorman, următori vechilor datini ctitoriceşti, adunând, cu scumpătate, dinarul văduvei, au fost ajutaţi de Dumnezeu, să înalţe Biserică în satul lor smerit, după 16 ani de trudă.

Prea Sfinţitul Veniamin, Vicarul Patriarhiei, după săvârşirea sfintelor slujbe de târnosire, cari au avut loc în ziua de Buna Vestire, a predicat, cu putere, poporului, venit din toată regiunea, înălţând sufletele tuturor şi isbutind să-i convingă despre marile rosturi ale credinţei în Dumnezeu, în aceste zile, când Ţara întreagă renaşte sub oblăduirea Scumpului nostru Rege, Carol II.

Au răspuns aducându-I mulţumiri şi omagii, părintele protopop Gh. Stăiculescu şi d. Petrescu, directorul şcoalei primare locale.

Prea S Sa dând ascultare unui adânc şi curat îndemn arhipăstoresc, după săvârşirea Sfintelor slujbe, a binecuvântat masa de înfrăţire creştinească şi românească a obştei din com. Budoioasa, lăsând o neştearsă amintire în sufletele tuturor.

Făgăduind că va mai veni, cât de curând în acest sat de mare vrednicie creştinească, P. S. Sa a plecat din mijlocul credincioşilor, împărtăşindu-le arhiereasca sa binecuvântare.

CRONICAR

SUMARUL:

Şi după moarte, Arhipăstorul îşi învată turma. (Din pastoralele de sfintele Paşti ale Prea Fericitului Patriarh Miron) . . . . * * *
Inchinare binecredinciosului nostru Rege Carol al II-lea şi ocrotitorul Bisericii strămoşeşti . . . . . . Pr. D. Cristescu consilier referent
Cerul şi pământul împreună să se veselească . . . . Consilier
O mărturisire de credinţă şi o chemare la lucru . . . . Pr. D. Cristescu
Intocmirea lucrării noastre misionare . Pr. D. Cristescu
CRONICA INTERNĂ

C. 1 — 63 TIPOGRAFIA SFINTEI MĂNĂSTIRI CERNICA - ILFOV

https://biblioteca-digitala.ro / https://bibsinod.ro